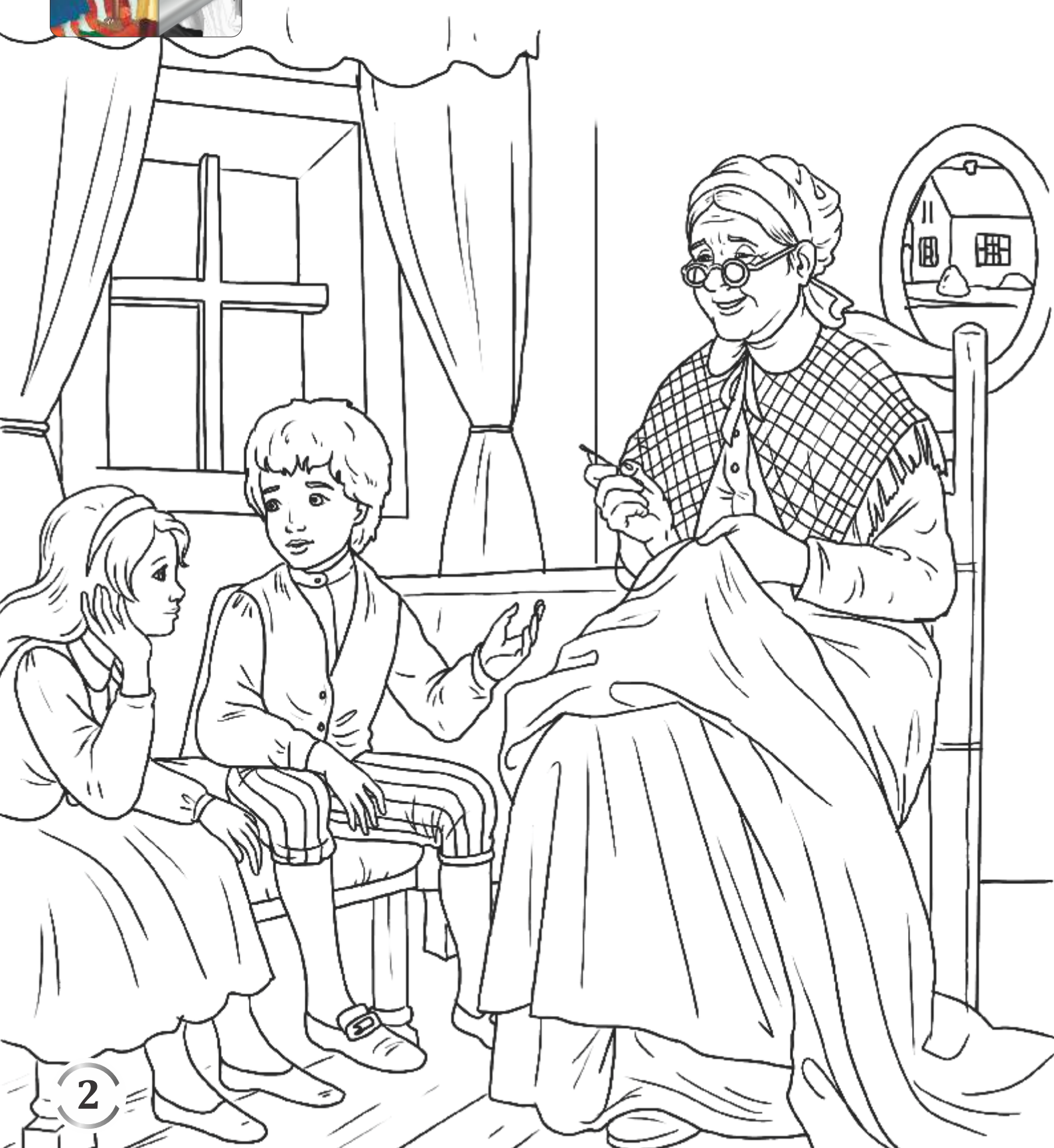

TRĂIAU ODATĂ ÎNTR-UN ORĂȘEL DOI COPII: KARL ȘI GRETCHEN. NU ERAU FRATE ȘI SORĂ, DAR SE IUBEAU CA ȘI CUM AR FI FOST. EI LOCUiau ÎN DOUĂ MANSARDE APROPIATE UNA DE ALTA, ÎNCÂT PUTEAU TRECE DE LA O LOCUINȚĂ LA ALTA. IARNA STĂTEAU ÎN CASĂ ȘI ASCULTAU ISTORISIRILE BUNICII DESPRE CRĂIASA ZĂPEZII.

ÎNTR-O ZI DE PRIMĂVARĂ, BĂIEȚELUL A SPUS:

– AU! M-A LOVIT CEVA ÎN PIEPT! PARCĂ MI-A INTRAT
CEVA ȘI ÎN OCHI!

FETIȚA S-A DUS SĂ VADĂ CE I SE ÎNTÂMPLASE: EL TOT
CLIPEA, DAR ÎN OCHI NU SE VEDEA NIMIC.

– MI SE PARE CĂ S-A DUS, A SPUS EL.

DAR NU SE DUSESE NIMIC. ERA UN CIOB DINTR-O
OGLINDĂ FERMECATĂ CARE URĂȚEA TOT CE ERA FRUMOS ȘI
BUN, IAR TOT CE ERA URĂȚ ȘI RĂU SE OGLINDEA ÎN EA PE
DE-A-NTREGUL. ACUM NU-L MAI DUREAU, DAR CIOBURILE
RĂMĂSESERĂ ÎN OCHI ȘI ÎN INIMĂ.

